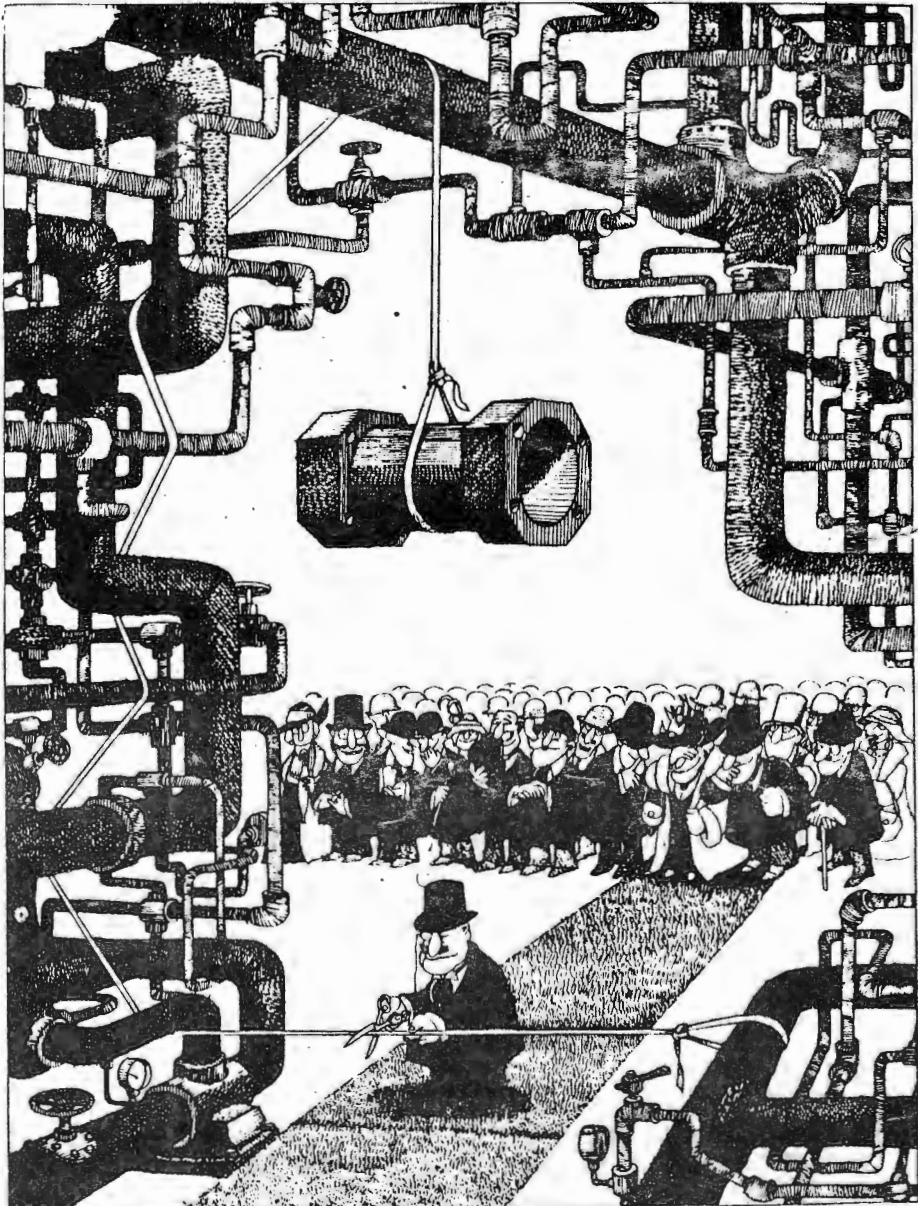

Sivly
FRAM KAMERATER

MOJTATT
for Sivly
DES. 1986

OKTOBER 1986

(Quino)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKP's partihistorie (www.akp.no) 2020

INNHold:

Krise i marxismen?!	s. 3
Hvem?	s. 6
Hvor ble de av?	s. 7

FRIST FOR INNLEVERING AV
STOFF TIL NESTE NUMMER :

Fristen for innlevering av stoff til neste Fram Kamerater er torsdag 13. november kl. 19.00. Leveres Oktober Bokhandel.

OM DEBATTEN

Det er kanskje ikke så mye vits i å påpeke det, men dette nummeret er det tredje på kort tid hvor det mangler lederartikkel. Det sier i grunn alt om ledelsens prioritering av dette debattbladet!

Fristen til neste nummer er satt så tett innpå dette nummeret på grunn av diskusjonen om beretninga for distriktet. Vi ønsker flere innlegg som kommenterer den, og håper at ledelsen tar seg tid til å svare på artikkelen "Krise i marxismen?!" i dette nummer.

Velkommen til debatt - bruk sjansen til å si din mening om beretninga!

K R I S E

I

M A R X I S M E N ?

Kort noen stikkord på dette problemet:

Distriktsstyrets beretning er lagt fram og bør få folk til å få opp øynene fordi det beskrives en tilbakegang på 17,3 % og et ras bort fra arbeiderklassen. Arbeiderandelen har sunket fra 39 til 28 % på 2 år. Samtidig er oppslutningen fra ungdommen liten.

Jeg skal derfor kommentere et viktig område som vil avgjøre om vi greier å snu en slik tendens.

— Hvorfor oppløses partiet til sine enkelte deler ?

En forutsetning for å kunne gi noe svar på dette området, er om vi er enig i vurderinga av hvilken stilling et lite maoistisk parti står i i Norge idag. Er vi ikke enige her, vil det raskt utvikle seg forskjellige ideer til løsninger, noe også beretninga viser.

Jeg oppfatter at vi fortsatt er inne i den perioden Tron Øgrim beskriver i boka "Den vestlige maoismens sammenbrudd". En periode som har vart siden 79-80 og som er ei dyp ideologisk krise i vårt fundament, marxismen. Partikampen som ble ført rundt 80-81 berget partiet, men løste ikke årsaken til den krisa vi kom opp i og fortsatt er i. Dette fordi årsaken til krisa lå utafor partiet, ikke i for dårlig skolerte medlemmer eller ledelse.

Svakheten lå i marxismen sjøl, ved at den ikke greide å gi svar på de nye spørsmåla den "nye" tida reiste. Problemet med manglende svar på disse nye spørsmåla slo selvfølgelig også rett inn i partiet.

- Vil den nye teknologiske revolusjonen utradere den tradisjonelle arbeiderklassen? Allerede rundt 1980 utvikla de Nye Franske Filosofene ideen om "Farvel til Proletariatet".

- Problemene med å utvikle sosialismen i et land, kulturrevolusjonen som metode og Kinas utvikling.

- En rekke frigjøringsbevegelser forlot marxismen som sin opprørsideologi, spesielt i de arabiske nasjonene.

- En kraftig ideologisk høyredreining i Vest-Europa, sjøl om kapitalismen som system gikk inn i ei djup krise, både økonomisk og politisk.

- På svært mange områder greide ikke marxismen å gi noe svar, og spesielt ungdom vendte seg mot den, og ville ikke ha marxismen som sin opprørsideologi.

Dette har jo også skjedd tidligere, så vi burde vært mer forberedt på tilbakeslag. Men jeg oppfatter akkurat denne krisa som svært alvorlig, fordi jeg nå ikke ser noe tegn til løsning. Vi er inne i en venteperiode ideologisk.

Dette betyr ikke at vi skal sette oss ned å vente på bedre ideologisk klima. Mer enn noen gang trenger vi politisk og ideologisk debatt for å

forstå den tida vi lever i. Det er nettopp denne debatten DS si beretning ikke reiser! Beretninga finner årsaken til at folk blir parlamentarikere, journalister, fagforeningsledere; frontledere osv. i at ledelsen i partiet i dag ikke har mulighet til å "følge opp hver del slik det kreves".

Problemet ligger ikke der; årsaken er at det som binder de mange delene sammen til et parti, partiets ideologi, er for svak!

Mange partimedlemmer tror ikke lenger på muligheten av å vinne oppslutning om våre strategiske mål, og faller dermed tilbake til der de kom fra, som frontaktivister, fagforeningsledere o.l. På dette problemet finnes det ingen enkel og rask løsning. Men vi må aldri bortforklare det, eller jobbe som om problemet ikke eksisterer. Denne debatten må holdes varm hel tida, ~~ellers vil marxismen aldri igjen få~~ muligheten til en ny renessanse i vår levetid.

Ser vi på den marxistiske historia, kan den deles i 3 viktige epoker der marxismen har gått igjennom kriser, reist seg igjen, og på nytt vunnet politisk og ideologisk hegemoni. Alle disse periodene er preget av et teoretisk og ideologisk gjennombrudd knytta til virkelige, reelle bevegelser i arbeiderklassen og deler av de intellektuelle.

1. Den første perioden strekker seg fra 1840-50 da Marx og Engels begynner sitt politiske og teoretiske arbeid. Kapitalens siste bind blir utgitt rundt 1890, og er kronen på verket etter langvarig kamp mot forsakjellige utopiske retninger innafor sosialismen. Den mest framskredne delen av arbeiderklassen gjør den til sin opprørsteori/ideologi, og på denne måten vinner marxismen flertall i arbeiderklassen. Perioden avsluttes med utbruddet av 1. verdenskrig med splittelse og oppløsning i arbeiderklassen.

2. Den andre perioden, og en ny renessanse for marxismen, knytter seg til den russiske revolusjonen i 1917. Lenin utvikla sin parti- og imperialismeteori. Han utvikler videre linja om at Russland er det svakeste leddet i den imperialistiske lenka og gjennomfører revolusjonen. På nytt får vi en voldsom vekst i arbeiderbevegelsen, som knytter seg til marxismen. Denne perioden kan vi si strekker seg til etter 2. verdenskrig. På 50-60 tallet mister Sovjet, og dermed marxismen, sin ideologiske kraft av noen betydning i arbeiderklassen.

3. Den tredje perioden, som er den foreløpig siste oppblomstringa av marxismen, starter da marxismen ble et begrep, og de mange ml-organisasjonene slik vi kjenner dem ble dannet. Denne perioden må knyttes til Maos brudd med Moskva, og til hans utvikling av teorien om den fortsatte klassekamp under sosialismen. Kulturrevolusjonen inspirerer spesielt ungdommen i industrilandene. Maos bonde-revolusjon og teorien om nydemokratiet får gjennomslag i de mange frigjøringsbevegelser i 3. verden. Perioden avsluttes på slutten av 70-tallet, da de fleste ml-grupperingene har gått i oppløsning.

For å oppsummere; mitt poeng er at et oppsving i marxismen har vært nært knytta til et teoretisk og ideologisk gjennombrudd både i arbeiderklassen, og blant dere av de småborgerlige intellektuelle. (Noe nytt er utviklet, ofte særregent for det landet marxismen har slått igjennom). Denne teorien og ideologien er skapt i nær kontakt med den praktiske og levende bevegelsen i samfunnet. Vi mangler i dag dette, derfor ser jeg ikke noen rask løsning på krisa som inntrådte rundt 1980.

Partiledelsens svar har vært å reise den store kapitalismediskusjonen, og prioritere å bygge partiskolen for studier og teoretisk skoling. Dette har vært riktige tiltak, men

VIDAR VÅDE:

**10 ÅRS ARBEID
I KOMMUNESTYRER
OG FYLKESTING**

VIDAR VÅDE har representert Rød Valgallianse i kommunestyret i Odda siden valget i 1975, og er dermed den RV-representanten som har sittet lengst. Han er med i Sentralkomiteen i AKP(m-l).

Oppsummeringa bygger på egne erfaringer, på svar på et spørreskjema han sendte til alle representantene og på synspunkt fra representanter han oppsøkte og hadde møte med. Han tar sjøl forbehold på "vitenskapligheten" av dokumentet, og betrakter det som et første bidrag til oppsummeringa. Dokumentet består av 2 deler: 1. Sammenfatning av svarene på spørsmålene (vel 60% av representantene svarte). 2. Hans egen politiske oppsummering.

Oppsummeringa er relativt lang, men plassen tillater bare noen korte utdrag. Dette utdraget kan derfor ikke yte oppsummeringa full rettferdighet.

Våde oppsummerer de forskjellige periodene vi har deltatt i kommunestyre og fylkesting. Dette kommer ikke klart fram av utdraget. For enkelthets skyld gjør vi oppmerksom på at RV hadde 4 representanter 1975-79, 24 kommunestyrerepresentanter og 4 fylkestingsrepresentanter 1979-83, og har 34 kommunestyrerepresentanter og 5 fylkestingsrepresentanter 1983-87.

Red.

Utdrag fra "Den første tida":

Arbeidet i kommunestyret måtte læres.

Å arbeide i et kommunestyre var noe helt nytt for oss, og måtte derfor læres. Vi hadde ingen lærere. Og måtte derfor lære med å kaste oss frampå og håpe vi hadde rett. Dette gikk utrolig bra, og jeg tror grunnen var at vi hadde en riktig analyse av staten, at vi konsekvent målte alt vi gjorde i forhold til om det tjente folks interesser, at vi var konsekvente anti-imperialister og anti-rasister og at vi var mot begge supermaktene. Hadde vi ikke hatt en slik plattform å vurdere våre standpunkt i forhold til, ville vi ha vingla snart i den ene snart i den andre retninga. Samtidig hadde vi en livlig bevegelse rundt oss, der mange var ivrige til å mobilisere til aksjoner.

Vi fikk tidlig ord på oss for å være møteplagere. Til en viss grad med rette. Vi tok ordet til omtrent hver eneste sak. I hovedsak var dette bra fordi vi lærte fortere, og blei flinkere til å prate. Samtidig gav dette oss et erfaringsgrunnlag innefor et breitt spekter av saker raskt.

* * * * *

(Våde gir en lang rekke med eksempler på saker som RV måtte ta stilling til i k-styret, og et annet sted i oppsummeringa nevner han at RV i Odda har måttet ta stilling til omlag 2.500 saker i løpet av de 10 årene vi har hatt representant.)

* * * * *

Forholdet til AKP

Det var stor interesse fra partiets side på å få revolusjonære inn i "parlamentene". Derfor var deltakingen i valgkampen svært bra. Men allikevel var det et syn i partiet at det parlamentariske arbeidet var noe "smussig" som ikke var et virkelig revolusjonært arbeid. Det var ikke reint og rødt nok. En av de viktigste oppgavene så ut til å være og passe på at representantene ikke blei oppkjøpt og korrupte. Dette førte bla. til at vi nær sagt var livredde for å ta i mot ei flaske brus når sola steikte inn i kommunestyresalen. På de plassene der kommunestyre-representantene sjøl satt som partiledere (Odda, Tromsø) blei det utvikla et bra samarbeid og partiet la opp en felles taktikk i mange saker. Partikamerater reiste saker i forum de jobba, som vi i RV i neste omgang reiste i kommunestyrene. Men dette kom ikke av at partiet og partiledelsen på forskjellige nivå prioriterte RV høyt politisk og organisatorisk. Dette kom først og fremst av vår aktivitet og entusiasme. Arbeidet i denne perioden var såpass oppsiktsvekkende at det la grunnlaget for stor framgang. Uten tvil økte vi partiets innflytelse og prestisje mer enn noen kunne tenke seg på forhånd.

* * * * *

"Den andre perioden"

(I denne delen tar Våde særlig for seg problemene omkring organiseringa av det parlamentariske arbeidet.)

Det er viktig å huske at dette med ledelse og organisering for RV allerede var blitt et "problem" for AKP. Det blei sett på som noe prinsipielt feilaktig å ha en permanent parlamentarisk organisasjon. Det var dette synet som blei lagt til grunn da RV blei nedlagt etter valget i 1975 og de uavhengige blei oppfordret til å melde seg inn i AKP.

Først etter valget i 1979 blei det vedtatt å gjøre RV til en permanent organisasjon. Det er grunn til å anta at virkeligheten hadde talt for seg om at det ville være umulig å lede det parlamentariske arbeidet uten en særegen landsomfattende ledelse. Dette skjedde uten at det blei tatt oppgjør med den tidligere linja. Det ene var tydeligvis like riktig som det andre.

At den særegne ledelsen for det parlamentariske arbeidet fikk form av RV trur jeg bygger på en del tilfeldigheter. Bla. at partiet ikke fikk godkjent AKP som valgnavn og at ønska om samarbeid med alle som var "mot monopolkapitalen og imperialismen", gav seg utslag i uavhengige sosialister.

I denne perioden skjedde en del korrigeringer i forhold til de verste sekterske utslaga tidligere. Det ble lagt vekt på å tenke enhetsfront også i forhold til partier og representanter.

* * * * *

Landsomfattende? Medlemsorganisasjon? Reformparti?

I hele denne perioden var det omfattende diskusjon om RVs forhold til AKP. Spesielt var det store motsigelser i Bergen, der det var viktig å få RV revet løs organisatorisk fra partiet og lage et slags "Reform-parti". De samme tendensene har vært tilstede flere plasser i landet, og er tilstede nå også.

I noen tilfeller har dette ført til utmeldelser og at noen har trukket seg fra å arbeide for RV. dette har allikvel ikke vært noen stor tendens.

På tross av vedtaket om at RV skulle være en landsomfattende organisasjon blei den aldri det fullt ut, eller ihvertfall ikke i ordets egentlige betydning. Det blei et misfoster der AKPer traff hverandre på forskjellige møter - en gang som AKPer, neste gang som RVer. Noen plasser blei det så gale at stort sett de samme traff hverandre som kommunestyregruppe, fylkesledelse, fylkestingsgruppe og ledere for RV-organisasjonen i kommunen.

Noen plasser var det noen få uavhengige som deltok, men faktisk var det for det meste partifolk. Det blei trykt opp medlemskort i 1979. Og de blei mottatt med blanda følelser, og seinere trukket tilbake. Noen plasser har de aldri siden solgt et medlemskort, men andre plasser blei dette gjort.

* * * * *

Siden 1979 var det vedtatt å avholde såkalte landsmøter i RV for å få pressedeckning slik som de andre partiene. dette var et fornuftig tiltak og et forsøk på å utnytte de legale mulighetene som fantasi Norge. Jeg skal ikke gå gjennom disse landmøtene, bare kommentere at det i 1983 vedtok vedtekter som opprettholdt krangelen og motsigelsen til AKP. Vedtektene er hverken fugl eller fisk, der ordet "kan" uttrykker at en kan organisere eller gi faen.

* * * * *

I hele denne perioden hadde RV-representantene utvikla både politikk og taktikk videre innafør en mengde områder. Denne perioden viste RV også en stor evne til taktisk tenkning og enhetsfrontstenkning, noe som gav seg utslag i at det f.eks. i Odda lyktes å få absolutt hele kommunestyret til å samle seg om krav om ny aluminiumsfabrikk i Tyssedal. Liknende resultater oppnådde en andre plasser, spesielt når det gjaldt motsetningene til staten.

* * * * *

Utdrag fra

Perioden vi er inne i nå

Helt siden 1979 var det blitt trykt opp ei mengde "hvit-bøker" om det arbeidet som hadde vært gjort i de lokale "parlamentene", og det blei en hel rekke av de nå. Dette var sjølsagt til stor hjelp for agitasjonen i valgkampen lokalt, men ikke mindre til hjelp når de forskjellige representantene skulle ta til med den daglige politikken. "Harde fakta om høyres hovedstad" som blei gitt ut av Oslo RV i 1983, var et mektig dokument.

Men heller ikke denne gangen (etter valget i 1983 - red.anm.) blei det fra sentralt hold utvikla ei håndbok i revolusjonært parlamentarisk arbeid på bakgrunn av de enorme erfaringene som etterhvert var høsta. Vi kan si det slik at det nå er masse "landsbykunnskap" om arbeidet i kommunestyre og fylkestingspredd over hele landet; et svært verdifullt materiale som aldri er sammenfatta og gjort til hele bevegelsens eiendom. Det er et materiale som kunne danna grunnlaget for å skolere opp og utvikle nye parlamentarikere, samtidig som det inneholder mye faktisk kunnskap omkring et enormt saksområde. Igjen viser det seg at den revolusjonære bevegelsen undervurderer sterkt det parlamentariske arbeidet.

* * * * *

(Våde slår fast at frustrasjonen begynte å spre seg i denne perioden, særlig etter valgtilbakegangen i 1985, der viktige steder som Horten og Odda ble nesten utradert m.h.t. stemmer. Å stille spørsmålet "hvorfor" er like naturlig som det er vanskelig å besvare. Derfor velger han å forsøke

og oppsummere det faktiske arbeidet.)

* * * * *

Utdrag fra

Et vell av kunnskap

Vi har sikkert ikke samme oppfatning om alle saker vi har gjort, og heller ikke samme oppfatning av de problemene som finnes i dag eller hvordan problemene skal løses. men vi kunne vært kommet mye lengre i dette hvis all vår kunnskap hadde blitt sammenfatta og systematisert, hvis materialet hadde blitt brukt til å utvikle felles taktikk og felles linjer for arbeidet videre. Hvis vi hele tiden hadde diskutert hva hensikten med det parlamentariske arbeidet hadde vært, og om vi virkelig jobba for et felles mål. Ikke bare i form av program, men i det virkelige liv. Jeg nevner dette for å få fram at vi har tendenser i denne bevegelsen til å dure framover i dag-til-dag-kamper, og ikke oppsummere politisk, og se vår politikk i forhold til vårt strategiske mål, sosialismen.

I løpet av 10 år har vi måtte ta standpunkt til ca. 2.500 saker. I hver eneste jævla sak har vi måtte ha et standpunkt, ha ei politisk linje. Vi blei raskt tvungen til å tilegne oss kunnskap. Hvor mange ganger har ikke RV-representantene reist til den enslige mora som ikke har leilighet, eller til den familien som skulle få huset sitt revet, for å hente kunnskap slik at vi kunne forsvare folk sine interesser i kommunestyret? Hvor mange ganger har ikke RV-representantene måtte studere lover og regler for sosialpolitikken for å finne ut hvor stor sosial støtte en fattig faen har rett på? Hvor mange ganger har ikke RV-representantene strevd for å finne ut åssen en skal klare å mobilisere for å hindre økninger i avgifter og husleier, eller hindre foruresning fra bossforbrenningsanlegg eller bedrifter; avsløre korrupsjon - få slutt på salg av porno?

Kanskje de som leser dette skjønner den enorme kunnskapen det parlamentariske arbeidet har tilført representantene, , men som ennå ikke er tilført den revolusjonære bevegelsen, fordi det aldri har blitt oppsummert og utvikla videre. I alle disse åra har det vært ført en ganske konsekvent kamp mot sosialdemokratiet og revisjonistene. Jeg vil påstå at ingen deler av partimedlemmenes arbeid har vært så full av taktiske vurderinger i forhold til sak.

* * * * *

Utdrag fra

Vi er bare en liten del av den revolusjonære bevegelsen

For å finne svakhetene i RVs strategiske arbeid, er vi derfor nødt til å se på hele bevegelsens svakheter. Denne bevegelsen har, etter at partiet blei stifta, i all hovedsak vært delt opp i enheter med skott imellom. På

mange måter har de levd hvert sitt liv og har hatt nok med hvert sitt område: Kvinnebevegelsen, ungdoms-bevegelsen, faglig arbeid, anti-imperialistisk arbeid og Rød Valgallianse. Hvorfor er det delt opp slik? det er det svært vanskelig å svare på. Men en ting kan vi slå fast med en gang, og det er at det er ingen enkelt-person eller "ledende skikt" som har funnet på det. Det er bare blitt slik. Noe av årsaken tror jeg er å finne i kapitalismen sjøl som mer og mer blir spesialisert. Der område etter område er blitt så innfløkt og sammensatt at det trengs spesialister på stadig snevrere felt. Jeg tror det derfor er svært lett at hver og en får nok med seg sjøl.

* * * * *

Vi ser det hele fra hver vår brønn. Men brønnen er ikke hele virkeligheten. Og her må vi komme inn på de som skal ha ansvaret for helheten i den revolusjonære bevegelsen, nemlig partiet.

Det finnes en svakhet i partiet når det gjelder planlegging. For å vise hva som menes, er jeg nødt til å bruke et tenkt eksempel:

Hvis f.eks. partiet vedtok at de viktigste oppgavene for hele partiet var at: 1) 6-timersdagen skal være gjennomført innen 1992. 2) LO-kongressen skal innen 1995 vedta at det er forbudt å drive kvinnekriminering i fagbevegelsen. 3) Innen 1995 skal et bestemt antall forbund ha sluttet seg til "Fri og uavhengig fagbevegelse". 4) Innen 1995 skal et bestemt antall kommuner ha oppretta vennskapsforbindelse med byer og landsbyer i Nicaragua.

Dette var altså de overordna oppgavene hele bevegelsen sammen skulle måle sitt arbeid i forhold til. Det ville bety at vi satte oss etappemål i kampen for et sosialistisk Norge, som hver enkelt del av bevegelsen måtte definere seg i forhold til.

* * * * *

En slik måte å planlegge på vil være et hinder til å få hele bevegelsen til å dra i samme retning for å oppnå samme mål. Det ville hindre tildels vantette skott mellom de enkelte områdene, og det ville sikre at kreftene ikkeblei brukt opp i en evig dag-til-dag-jobbing, der perspektivene er borte, og der vi ikke klarer å måle framgang og tilbakegang for bevegelsen som helhet. Samtidig ville en konkretisering av de politiske målsettingene være et grunnlag for politiske og taktiske diskusjoner, og ikke minst ville det være oppgaver som det gikk an å rekruttere i forhold til. Vi ville ha en større grad av sentralisme og ikke minst ville det være enklere å lede for f.eks. den sentrale RV-ledelsen, som da kunne oppsummere og sammenfatte. Dette ville være målrettet strategisk jobbing.

* * * * *

Utdrag fra

Synet på parlamentarisk arbeid

I den revolusjonære bevegelsen har vi i alle år hatt forskjellig syn på parlamentarisk arbeid. Ikke minst er dette kommet til uttrykk i en del tidligere valgdiskusjoner og valgkamper: "Det er ikke antall stemmer det kommer an på, men kvaliteten på stemmene". "Enhver streik er viktigere enn det parlamentariske arbeidet". "Det er viktigere å rekruttere en arbeider til AKP, enn å skaffe 10 stemmer til RV." Slik kunne vi fortsette med sitater som ikke akkurat uttrykker høy prioritering av det parlamentariske arbeidet. Jeg veit ikke hvordan dette synet er representert no, men jeg tror fremdeles det finnes. Men jeg tror ikke det finnes blant RV-representantene. Der hersker det synet at dette arbeidet er helt nødvendig og avgjørende hvis det skal bli en sosialistisk revolusjon i Norge. Dette arbeidet er en svært viktig del av det revolusjonære arbeidet som hele bevegelsen utfører. Dette arbeidet er neglisjert og underprioritert alt for lenge. Dette må rettes på og det haster.

* * * * *

Hva er det vi har forskjellig syn på? Det ser ut til at vi er enige om at vedtektene fra 1983 ikke lenger er brukende. Det uttrykker klart det organisatoriske kaos som RV i dag er oppe i. Vedtektene sier at alt er tillatt bare det gjøres i samarbeid med AKP. Du kan selge medlemskort - eller la være; du kan organisere grupper - eller la være; du kan ha fylkesledelser - eller la være osv. osv.

Men når vi skal diskutere hva vi skal gjøre videre blir det straks vanskeligere og de ulike synspunktene kommer fram. Jeg har ingen fastlåste oppfatninger om hva som no skal gjøres. Jeg ønsker med åpent sinn å høre alles syn slik at sluttresultatet kan bli det beste. Jeg sier dette fordi jeg ikke ønsker skyttergraver. Skulle vi få det ville problemene bli svært vanskelige å løse.

* * * * *

(Til slutt drøfter Våde "Hva er målet vårt i parlamentene?" Han slår fast at de politiske linjene og organiseringa bestemmes ut fra målet. Dersom vi er uenige i målet, får vi også uenigheter om politikk og organisering.)

Hvis vi f.eks. slår fast at det viktigste vi kan gjøre er å utvikle god lokalpolitikk, som et alternativ til de andre, så vil dette sjølsagt kreve en helt bestemt måte å organisere på. Hvis vi sier at dette er underordna det å sloss for avsløringer av partier, systemet og parlamentarismen, vil andre organisatoriske tiltak være nødvendige.

Derfor trur jeg vi er tjent med å starte og diskutere: **Hva vil vi oppnå med vårt arbeid i parlamentene?**

svakheten har vært den politiske mobiliseringa som understreker betydninga av denne debatten. På meg virker det som om partiledelsen har forlatt analysen til Tron Øgrim i boka "Den vestlige macisismens....", der alvorret i krisa og betydningen av et nytt teoretisk gjennombrudd blir understreket. Den andre svakheten ligger i den store kapitalismediskusjonens målsetting. At debatten må gi svar på hvordan vi idag skal føre deh daglig kampen er idag viktig, men hvis vi sier bare dette blir målsetninga for snever. På sikt må diskusjonen gi svar på de mange uløste teoretiske spørsmål knytta til sosialismen, som er en viktig årsak til at krisa oppstod. Dette betyr ikke at en ny sosialismediskusjon blir reist nå, men målet må stilles sjøl om det vil ta oss 5 - 10 år å nå dit.

Ut ifra dette er jeg da også enig i å avvise at løsninga på AKP/RV sine problemer i forhold til oppslutninga i arbeiderklassen ligger i at vi først og fremst mangler en politikk i forhold til den praktiske bevegelsen. Å utvikle en politikk på skatt, trygd og bensinavgifter er bra, men dette løser ikke partiets grunnleggende problemer. At denne linja er blitt reist som løsning på partiets krise, og i tillegg har fått en viss oppslutning i partiet, understreker igjen min påstand om at partiledelsen i for liten grad diskuterer årsaken til og løsningene på den ideologiske krisa marxismen er inne i.

Per O

DARLIG HUSTET TIL
KLASSEKAMPEN ...

Forfatteren av denne artikkelen ønsket at redaktøren skulle få DS til å svare på den allerede i dette nummer. Med dagens rutiner får vi dessverre ikke til det, men oppfordrer på det sterkeste DS til å svare i neste nummer.

Red.

H V E M ?

26. september hadde Lars Borgerstrud en kronikk i KK: "1000 av oss skal interneres". Bakgrunnen for artikkelen var en artikkel i Aftenposten 12. september i år, om en beredskapsøvelse fengselene skal holde neste høst: "Femtekolonister blir satt inn, småkriminelle løslates".

Borgerstrud spekulerer i hvem de 1000 som skal interneres blir? Hoveddelen blir nok kjente AKPere + endel NKP, SV og DNAere er hans konklusjon. Hva vil skje med dem? Erfaringene fra krigen er jo skremmende klare: tyskerne brukte norske lister over jøder til å plukke ut hvem som skulle sendes til dødsleirene.

Vel siden de fleste (?) vel har lest Borgerstruds artikkel, vil jeg ikke referere innholdet, men kanskje problematisere det litt mer. Aftenposten-artikkelen tar som sagt opp "fengslenes beredskaps-plan for mottagning av mulige femtekolonister og sabotører i en nasjonal krise".

Altså:

1) det er en faktisk, eksisterende plan som nå finpusses - det skal holdes øvelse neste høst.

2) det er mulige femtekolonister og sabotører som skal interneres - de skal tas på forhånd - før de har vist seg som faktiske femtekolonister, maktøverne må avgjøre hvem som er mulige sabotører/forrædere.

3) dette skal skje ved en nasjonal krise, tydeligvis ikke bare ved krigsutbrudd.

4) for å få plass til denne "nye gruppe fanger" må over 1000 fanger med kortere fengselsstraff løslates.

Hvilke sluttninger bør (må) vi trekke av dette?

Vi kan bare fortsette som nå, SIPO er en vill ide i hodet på noen få krigshissere, bare for å legge hindringer i veien for eksternt arbeid? Skriftlige innkallinger med alle data, utstrakt bruk av telefon gjør jo arbeidet mye letter, for alle parter.

Et forsøk til:

- For å ha en realistisk plan må et eksisterende SIPO ha oversikt over behovene.

- Det må finnes arkiver over navn/ adresser på aktuelle "femtekolonister".

- Der er et politisk valg hvem som utpekes til mulige 5. kolonne.

- Planene skal brukes i en nasjonal krise, altså ikke bare mot Sovjetsympatisører.

- 1000 skal løslates - det gir plass til langt fler enn 1000 nye, en tar neppe særlig hensyn til fangenens komfort og plassbehov i "krig".

Fortsettes side 8

H V O R B L E D E A V ?

"De store tankers tid" proklamerte DS-formannen for eit år sida. Og jeg var enig. Men har vi kommet med noen "store tanker" - hvor er debatten / ideene? Vi hadde en arbeiderkonferanse i fjor, det sto klart ulike syn bl.a. på framtida mhp data og sysselsetting. Hvor står disse i dag? Har de gått i grava, er hver enkelt så sikre på at hun har rett, at diskusjonen er unødvendig? Eller har vi bare ikke tid? Hvor går vi da (i blinde)?

Jeg prøvde å problematisere framtida litt i sist FK. Min bakgrunn for dette er at jeg er overbevist om at de unge som blir født nå, ikke vil oppleve det samfunnet som vi lever i idag. Hvis det ikke går under pga krig vil leveforholda uansett bli helt annerledes. Først og fremst pga den nye teknologiske revolusjonen, men også gjeldskrisa og 3. verdensproblematikken generelt vil bidra til dette. Disse tinga vil også påskynde mulighetene for krig eller økologisk krise.

Men tilbake til den teknologiske revolusjonen. Mikroelektronikk vil i løpet av 80/90-åra bli så avansert og billig at de vil bli brukt i omtrent all form for virksomhet. Det vil føre til en ytterligere rasjonalisering av industrien. I skipsfart er bemanninga redusert med opptil 75 % i løpet av 10 - 15 år. Dette vil også skje andre steder. Tidligere kunne ikke "automatisering" (inkludert datastyring av maskiner/prosesser) brukes effektivt anna enn i storproduksjon og prosessindustri. Med billigere og bedre mikroelektronikk og "roboter" vil dette endres. De kan effektivt brukes i produksjon av små partier varer.

I sin artikkel i sist FK, "Arbeiderklassens stilling i partiet ...", påstår Geir at "Bygg og anlegg, transport, handel og tjenesteyting fortsatt vil være like store" mhp sysselsetting. Dette trur jeg er ytterst tvilsomt. Mhp bygg/anlegg vil det sjølsagt komme an på i hvilken grad kapitalistene fortsatt er tjent ved økt utbygging, sjøl om det også i denne bransjen er mulig å rasjonalisere en del vha data. Bl.a. DAK og DAP og produksjon av byggematerialer/ferdigelementer. Transport; informasjonsteknologien vil kunne være med å rasjonalisere tele- og posttjenestene. For andre deler av transport er jeg mer usikker.

Handel og kontor yrkene vil opplagt kunne rasjonalisere. Tjenesteyting som f.eks. bank og forsikring og andre kontoryrker har i liten grad blitt rasjonalisert til nå, pga datautstyret har vært for dyrt og ikke bra nok. Også at dette vil virke direkte inn på sjefenes arbeidssituasjon har hindra rasjonalisering. I framtida vil dette ganske sikkert snu seg. Man vil bl.a. utvikle datamaskiner der man kan diktere brev direkte, arkivsystemer vil bedres betraktlig, mange underordnede jobber vil rasjonaliseres bort. På offentlige kontor vil utstrakt bruk av data kunne føre til rasjonalisering.

Sjølsagt vil det oppstå endel nye jobber også, men jeg trur det vil bli lite i forhold til de som blir borte. Dette får jeg eventuelt komme tilbake til.

Finns det grenser?

Kan de produktive jobbene rasjonaliseres helt bort? Kan industri og jordbruk fjernes helt? Jeg tror det finns en grense, kapitalismen som system kan ikke eksistere ellers. Det vil også være en grnse for hvor mye tjenesteyting og andre "snyltende" yrker som en stadig mindre (merverdi-produserende) industri / jordbruk kan bære. Se forøvrig en interessant artikkel av Harald Minken i MATERIALISTEN nr. 3/86.

Hva så ?

Hvis det er rett at svært mange yrker vil bli rasjonalisert, og at det er grenser for hvor mye "ikke merverdi-produserende" mennesker

vårt samfunn kan lønne, hva blir da konsekvensene? Spesielt for kvinnene som i stor grad er i, eller på vei inn i, yrker som kan rasjonaliseres?

Og er vi rusta til å møte den situasjonen som kan oppstå i framtidens Norge? Det er ikke så lenge til.

Orvar

HVEM?

Fortsatt fra side 6

- For å sikre at alle de aktuelle (sett fra borgerskapets side) skal finnes i arkivet ved en krisesituasjon, må mye fler enn 1000 navn finnes i arkivene. Arkivene må ajourføres kontinuerlig, i alle fall mhp nye navn.

Kan vi gjøre noe med dette? Kanskje vi burde legge planer for hvordan vi skal bryte oss ut av Tunga kretsfengsel?

Mer nærliggende er vel at vi tenker mer på at dette er vår faktiske hverdag, idag - i Norge. Kan vi være litt mer omtenkssomme. Hvordan kan vi skule hvem som er ledere på alle nivå, våre kontaktlinjer.

Og sjølsagt: Det ville være en fordel om vi visste mer om hvem som jobber med dette i SIPO i distriktet. Hvor mange? Hvem står faktisk i dag i arkivet (et lite innbrudd?) Nærmere opplysninger om øvelsen fengslene skal ha neste høst. Hvis noen skulle komme over noe sånt; prøv å finne ut mer (vis diskresjon) - rapporter videre.

Orvar